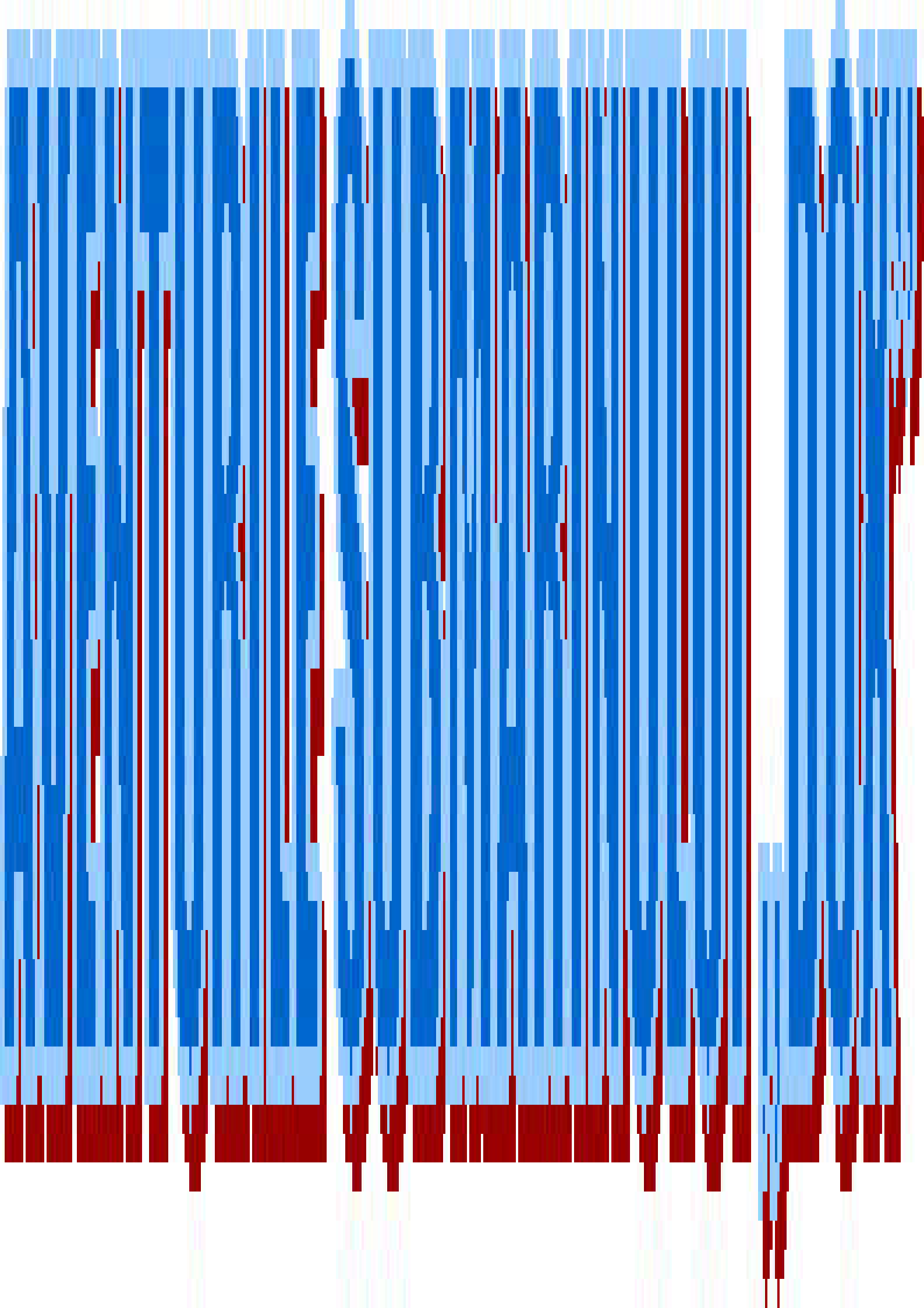

Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

88

În Mexicul sălbatic

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 88

ÎN MEXICUL SĂLBATIC.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să

descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN PLINĂ REVOLUŢIE.

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— «După o călătorie lungă pe o mare furtunoasă, ajunserăm la Acapulca – cunoscutul port de pe coasta apuseană a Mexicului – unde ne cumpărarăm vestminte noii. Sosiserăm tocmai în anotimpul uscat, care domneşte din octombrie până în mai. Ştiam noi bine că în interiorul ţării, pe podişul înalt, nu era temperatura tropicală de pe coastă, dar chiar şi la clima aceea se cerea îmbrăcăminte uşoară.

Fireşte că Pongo atrase şi de astă-dată luarea-aminte, deşi mulţimea din port era foarte împestriţată. Erau acolo indieni, metişi, mulatri, creoli, albi, etc. – şi toţi se îmbulzeau pe chei şi în străzi, făcând negoţ, strigând şi dând cu coatele.

Am fost bucuroşi când ne am văzut în trenul care urma să ne ducă de la Anahuac spre capitala Mexicului.

Şi noi albii băteam la ochi şi încă în chip neplăcut. Izbucnise iarăşi una din acele revoluţii care în ţara aceasta sunt atât de obişnuite şi guvernul actual părea sa nu prea vadă cu ochi buni pe străini. Şi noi veniserăm de la San Francisco cu un vapor american ceea ce nu era tocmai în favoarea noastră. Cei dintâi o suta de kilometrii cu trenul îi străbăturăm în chip monoton. Ne distram cumpărând în staţii banane, portocale şi lămâi dulci, căci costau mai nimic. În cele din urmă ajunserăm la Cipancingo şi aici avea să înceapă noua noastră aventura.

După o oprire mai lunga, trenul tocmai se puse în mişcare, când se stârni o gălăgie pe peron. Noi stăteam pe platforma ultimului vagon şi văzurăm un tânăr alb, elegant îmbrăcat, care vroia sa ajungă trenul în vreme ce câţiva metişi zdrenţuroşi vroiau să-l oprească, făcând o larma asurzitoare.

Dar tânărul zvârli în lături pe indivizi, începu să alerge cat îl ţineau picioarele după tren şi izbuti să ajungă ultimul vagon. ÎI părăsiră, însă puterile şi nu mai putu să se caţere sus, astfel că Marian se aplecă spre el şi îl trase pe platformă.

Faptul acesta stârni o adevărată furtună de urlete din partea mulţimii înfuriate care se întărâtă şi mai mult când câţiva metişi izbuti sa ajungă şi ei vagonul nostru. Dar Pongo îi zvârli jos ca nişte otrepe.

Fui bucuros că trenul îşi spori viteza, căci lesne s-ar fi putut să cădem victimele furiei poporului.

După ce trecu primejdia, ne întoarserăm spre tânăr. Acesta era desigur, un spaniol, un aşa-zis „Chpeton”, adică un imigrat, spre deosebire de creoli, născuţi în ţară.

Avea o faţă deschisă, simpatică şi când reculese puţin, începu să râdă, scoţând la iveală două şiraguri de dinţi minunaţi.

— Vă mulţumesc, Senores, zise el cu glas blajin. M-aţi scăpat dintr-o situaţie foarte neplăcută. Metişii aceea nu mă aveau la inimă pentru că la ultimele alegeri, am adus pagube mari partidului lor. Îmi daţi voie să mă prezint: Juan de Lorencez.

Ne spuserăm şi noi numele, îl recomandarăm şi pe Pongo şi băgai de seamă, spre bucuria mea, ca spaniolul nu fu de fel mirat când Marian îl arătă pe credinciosul nostru camarad. Dimpotrivă, strânse cu căldură mâna Negrului.

— Porţi un nume vestit, domnule, zise Marian, zâmbind. Dacă nu mă înşel, un general de Lorencez a comandat cândva un corp de armată franceză aici în Mexic?

— Întocmai, domnule Farrow. Acela a fost bunicul meu. A dobândit aici moşii întinse. S-a căsătorit cu o spaniolă

imigrată şi astfel a devenit şeful spiţei noastre din Mexic. În chipul acesta eu am devenit, jumătate francez, jumătate spaniol, dar mă simt mexican întreg.

— E trist că ţara asta bogată nu se mai linişteşte – îşi dădu cu părerea Marian – mereu răscoale pretutindeni şi chiar în clipa de faţă…

— Aşa e, domnule. Frumoasa mea patrie va suferi mereu de pe urma aceasta. Vă admir, însă că d-voastră, ca străini, cutezaţi să călătoriţi pe aici pe vremurile astea turburi. E foarte primejdios… dar mi se pare că vă cunosc eu. Da, da, am citit doar despre aventurile d-voastră în India. Aşi s-o şi explică faptul că nu vă e teamă de revoluţionari.

— Dimpotrivă – râse Marian – tocmai la dânşii vreau să mă duc. Sa le smulg câţiva prizonieri.

— De aşa ceva. Numai d-voastră sunteţi în stare – zise Lorencez, cu admiraţie – tocmai pe vremea asta. Când toţi străinii sunt în primejdie în ţara, vreţi întreprindeţi aşa ceva! Mi-am închipui eu pe cine vreţi să eliberaţi: desigur pe americanii care au fost luaţi prizonieri de rebeli în capitala Mexic.

— Aşa e, domnule Lorencez, încuviinţă Marian. La San Francisco am fost rugat de tatăl ataşatului de legaţie să-l caut pe fiul lui şi să-l eliberez, daca se poate.

— Hm… va fi foarte greu, căci puterea o deţine acum unul anume Marquaz Zacatecas. Şi eu, ca partizan cunoscut al partidului potrivnic, abia am izbutit să scap din mâinile oamenilor săi, după cum aţi văzut. Şi cu prilejul acesta trebuie să vă spun ca prin binevoitorul ajutor ce mi l-aţi dat v-aţi vârât într-o situaţie neplăcută, căci de sigur că această întâmplare va fi comunicată la Mexic din gara Chilpancingo. Şi să nu vă prindă mirarea dacă atunci când veţi ajunge la ţintă veţi fi luaţi în primire.

— Cu asemenea piedici neînsemnate suntem noi obişnuiţi – zâmbi Marian – şi cu toate acestea mă bucur că ţi-am putut face serviciul de adineauri. Dar am şi eu o rugăminte: ai putea să ne dai instrucţiuni cum trebuie să ne purtăm când vom ajunge în Mexic?

— După părerea mea, cel mai bun lucru ar fi să vă prezentaţi imediat la generalul Zacatecas şi să-i spuneţi pe faţa ca aţi venit pentru eliberarea prizonierului. Fără îndoială că generalul va căuta sa facă o afacere din asta, dar cred că americanii ar da bucuros o sumă mare în schimbul punerii în libertate a compatrioţilor lor.

— Cum adică, afară de ataşatul de care-ţi vorbeam şi de familia sa au mai fost luaţi prizonieri şi alţi americani?

întreba Marian.

— Am auzit că au mai fost luaţi ca ostateci doi comercianţi tineri şi o familie alcătuită din cei doi soţi, mai în vârsta şi nepoata lor. Despre asta veţi căpăta lămuriri mai amănunţite în cartierul generalului.

— Şi cine e în fruntea partidului advers? întrebă Marian.

— Generalul Ortega, care e şi el purtătorul unui nume vestit. Eu aparţin trup şi suflet partidului său şi vreau să-ncerc acum s-ajung la armata lui. Din păcate, pentru acest motiv nu vă pot însoţi în Mexic, care trebuie să cobor pe podişul din Anahuac, în apropierea vulcanului din Orizaba. Se spune că acolo s-au retras trupele învinse.

— Care va să zică războiul civil nu s-a sfârşit încă?

Tânărul se codi câteva clipe cu răspunsul, apoi zise:

— Cred că pot vorbi deschis cu d-voastră, domnule Farrow. D-voastră n-aveţi doar nici un fel de interes în luptele de la noi şi puţin va pasă cine deţine puterea în Mexic. Pregătim un atac înverşunat împotriva lui Zacateras şi poate ca prin aceasta vor fi eliberaţi şi ostatecii. Dar tot o mai bine să încercaţi d-voastră înainte să-i răscumpăraţi, căci dacă trupele potrivnicului vor fi bătute, se prea poate să-i ucidă pe nenorociţii prizonieri.

— Aşa e – încuviinţa Marian – acuma trebuie sa mă grăbesc să-mi aduc sarcina la îndeplinire, căci desigur ca partidul d-voastră are de gând sa pornească în curând la contraatac?

Tânărul încuviinţa din cap.

— Trenul mai opreşte la staţii mari? întreba Marian. Întreb asta în interesul d-tale căci se poate sa se fi vestit telegrafic fuga d-tale.

— Fără îndoiala ca că aşa s-a întâmplat – zâmbi spaniolul, dar în vremurile astea eşti pregătit pentru toate. Compartimentul acesta închis de aici e la dispoziţia d-voastră, domnule Farrow?

— Da şi ţi-l pun cu plăcere la dispoziţie dacă vrei să-ţi schimbi puţin înfăţişarea.

— Aţi ghicit – râse Lorencez – deci, cu îngăduinţa d-voastră, mă voi retrage pentru câteva clipe.

Intra în compartiment şi închise uşa după ei.

— Sarcina noastră nu se arată să fie atât de uşoară – îi spusei lui Marian – şi prin ajutorul pe care l-am dat tânărului ne-am luat beleaua.

— Tot ce se poate – râse prietenul meu – socot însă că o vom scoate noi la capăt. Dl. de Lorencez are dreptate cu sfatul său; când voi ajunge în Mexic, mă voi prezenta îndată

generalului Zacatecas şi voi trata cu el pe faţă. Se poate totuşi să nu meargă atât de uşor precum îmi închipui, căci în ţara asta revoluţionară toate sunt de-a-ndoaselea.

— Mariane, mi-a venit o idee, zisei eu. Ce-ar fi să coborî tu cu Lorencez şi sa te duci la armata lui Ortega, că sa încerci să capeţi ajutorul lui? Pe de altă parte eu voi începe tratative cu Zacateras, iar Pongo ar putea fi omul nostru de legătură.

— Ideea în sine nu e rea – răspunse Marian, după ce chibzui câtva timp – iar nu se poate aduce la îndeplinire, trebuie neapărat să rămânem împreuna, căci – după cum foarte bine spunea Lorencez – s-o fi dat de veste în Mexic de prezenţa noastră. Deoarece vrem să încercăm – dacă nu s-o putea altfel – să-i eliberăm pe prizonieri prin vreun vicleşug, trebuie să ne sprijinim unul pe altul.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – păcat, ce-aş fi râs de mutra generalului rebelilor, când te-ai fi ivit tu cu trupele potrivnice.

— Ei, chiar atât de repede n-ar fi mers – zâmbi Marian – Dumnezeule! făcu el deodată – frumos ţinut trebuie să fie asta.

Trenul intra printr-o trecătoare în lanţul de munţi. Masele stâncoase de ambele părţi ne arătau ca aici se găseau zăcăminte bogate de minereuri de fier şi ne dădeau o mica dovada de vestitele bogaţii minerale ale Mexicului.

Şi de undeva din pereţii aceştia de stâncă furam întâmpinaţi deodată cu focuri. Gloanţele şuierară deasupra capelelor noastre şi era lucru sigur ca puşcaşii ascunşi, pe noi ne ţintiseră. Căci în Acapulco ne cumpăraserăm haine americane, aşa că vedea că eram străini.

— Repede în vagon! strigă Marian. Culcaţi-vă şi târâţi-vă înăuntru!

Îi urmarăm sfatul, căci focurile se înteţeau.

Şi când ajunserăm la uşa compartimentului, aceasta fu deschisă pe dinăuntru, iar tânărul Lorencez zise râzând:

— După cum se vede vă şi întâmpină cu salutări, domnilor? Veniţi repede înăuntru! Dar să nu vă ridicaţi, căci gloanţele pătrund şi prin ferestre.

Ne grăbirăm sa intram în vagon, unde eram mai la adăpost. Într-un ungher al compartimentului stătea ghemuită o făptură pe care n-o recunoscui la început. Era un individ murdar şi zdrenţăros şi abia când râse îmi dădui seama că era Juan de Lorencez.

— Da, domnilor – urmă el – mi-am aruncat haina şi am rupt fireturile pantalonilor. Apoi m-am rostogolit pe podeaua vagonului şi mi-am sfâşiat în câteva locuri îmbrăcămintea.

Acum nu ma vor recunoaşte atât de lesne potrivnicii. După ce vom străbate văgăuna aceasta, voi fi nevoit să vă părăsesc. Mă voi târî spre partea dinainte a trenului, pe scările vagoanelor.

— Foarte bine – încuviinţă Marian – nici eu nu cred să te recunoască cineva. Dar nu va bate la ochi când te vei urca într-un vagon, din mersul trenului?

— Nu, căci voi spune că am sărit în drum, într-un loc unde trenul mergea încet. Fireşte că. Vă voi da de veste dacă voi auzi ceva important în tren.

— Ceva important? întrebă Marian. Crezi cumva că s-ar putea să existe vreo primejdie pentru noi chiar aici în tren? Ei, da se prea poate, căci mulţi călători au văzut că ţi-am dat o mâna de ajutor.

— Tocmai de asta ma şi tem – zise de Lorencez – de aceea trebuie sa iscodesc cum se prezintă situaţia cu privire la d-voastră, în clasele celelalte. Poate va fi nevoie sa coborâţi din tren încă înainte de a ajunge la destinaţie?

— Vom vedea, răspunse Marian. Acum cred c-am lăsat în urmă trecătoare, căci nu mai aud împuşcături.

Lorencez ridică cu băgare de seama capul apoi sări în picioare şi zise:

— Da, zona primejdioasă a trecut. Va sfătui însă, domnilor, să nu vă arătaţi deocamdată pe platformă, căci se pare că rebeli au aşezat posturi puternice în ţinutul acesta. Se tem probabil de o intervenţie a Puterilor străine dinspre Oceanul Pacific.

— Nici asta n-ar fi de mirare – răspunse Marian – căci americanii n-ar lasă sa fie luaţi prizonieri compatrioţi de ai lor.

Ne ridicaserăm de jos şi admiram minunare privelişte care se desfăşură înaintea noastră. Şirul munţilor înalţi îl aveam în faţa şi în depărtare luceau crestele lui „Popocatopl”, „Citlaltepetl” şi, Ixtaccihuatl”

Tânărul spaniol se duse la uşa.

— La revedere, domnilor, zise el.

— Mă înapoiez neapărat încă odată ca să-mi iau rămas-bun de la d-voastră. Şi poate ne mai întâlnim când voi intra în Mexic cu trupele generalului meu.

De la fereastră puturăm vedea cum îşi dădu drumul pe scara vagonului şi începu să alerge înainte. La al doilea vagon sări pe platforma şi dispăru înăuntru.

Luaserăm bilete de clasa întâia şi în tot vagonul nu eram decât noi. Platformele fiecărui vagon nu erau în legătură, ca

la trenurile europene, ci trebuia sa faci o săritură îndrăzneaţă, de la o scării la alta, ca să ajungi în vagonul alăturat.

La viteza cu care mergea acum trenul, care cobora tocmai o pantă, lucru nu era de fel uşor şi admirarăm iscusinţa cu care tânărul spaniol, făcuse săritura.

II.
FACEM CUNOŞTINŢĂ CU REBELI!

DUPĂ CE DISPĂRUSE LORENCEZ, Marian începu să desfacă micul sau sac de voiaj, care conţinea unelte trebuincioase. Văzând privirea mea mirată, zise:

— La vreo jumătate de ceas înaintea noastră pare să fie o staţie, astfel că e mai bine sa fim pregătiţi de apărare, poate chiar de fugă. Fiţi gata şi încărcaţi-vă armele! Dar de tras nu vom trage decât, când va fi absoluta nevoie şi chiar atunci la început numai în aer. Nu vreau să ajungă veşti proaste despre noi la generalul Zacatecas, înainte de sosirea noastră acolo.

Îi ascultarăm sfatul, desfăcurăm săculeţele şi încercarăm armele. Îmi părea rău că viteazul căpitan Sundgreen – tovarăşul nostru în ultimele aventuri – nu era cu noi. Ar fi vrut el să vina, dar nişte friguri puternice şi simptomele unei pneumonii îl siliră să intre într-un spital din Frisco, cu puţin înainte de plecarea noastră. Îl ştiam însă acolo sub bună îngrijire, deoarece primarul Patterson ne făgăduise că se va interesa de el.

Pongo regreta şi mai mult ca nu mai avea arma sa obişnuită, adică suliţa aceea cu care făcea minuni. Nu era însă cu putinţă sa călătoreşti cu ea în ţările civilizate, căci era o armă pentru pădurile virgine. Se obişnuise şi el cu puşca şi revolverul şi chiar foarte bine, dar pentru luptă şi vânătoare îi lipsea arma preferată.

În schimb nu se despărţea de cuţitul de rechini, care în mâna sa era o unealta de mare preţ.

Tocmai sfârşiserăm cu pregătirile, când capul lui Lorencez se ivi la fereastra deschisa a compartimentului.

După câteva clipe el se furişa înlăuntru, prin uşă. După mutra lui grava ne dădurăm seamă îndată ca n-aducea veşti bune şi Marian se grăbi să întrebe:

— Se pare ca avem duşmani în tren.

— Din nenorocire aşa e! răspunse mexicanul. Şi sunt aproape toţi călători care se şi sfătuiesc daca sa va ucidă pur şi simplu sau să vă ia prizonieri. Trebuie sa va aşteptaţi, domnilor, ca la prima staţie sa fiţi atacaţi de forţe superioare.

Marian începu sa chibzuiască cu încordare, apoi un zâmbet se ivi pe chipul său şi zise:

— După cum vezi, domnule Lorencez, ne ne-am şi pregătit de fuga şi de apărare, căci le-am lamuri camarazilor mei că trebuie să ne înfăţişăm înaintea lui Zacateras ca bărbaţi liberi, dacă vrem să ne atingem ţinta. Dar ca să şi părăsim trenul nu mi convine, de aceea socot să călătorim înainte fără teamă.

— Păi bine, domnule Farrow – zise Lorencez, mirat – ai auzit că viaţa sau libertatea d-voastră e serios primejduită. Trebuie să fugiţi, altminteri cu siguranţă că veţi fi luaţi prizonieri. Şi asta ar fi încă un noroc pentru d-voastră căci din câte am auzit, cei mai mulţi rebeli sunt pentru uciderea d-voastră.

— N-au decât, rase Marian – dar eu tot socot că îi voi putea trage pe sfoară. Cu puţin înainte de a ajunge la staţia apropiată, ne vom strecura sub vagon, unde vom rămâne pana vom porni iarăşi, pe urmă vom ieşi iar la iveală. Cred ca în felul acesta vom ajunge cu bine în Mexic.

Tânărul se uită cu ochi mari la prietenul meu, apoi izbucni în râs şi zise:

— Zău aşa, domnule Farrow, d-ta eşti un om cum rar întâlneşti. Păcat că nu poţi intra în armata noastră, unde ţi-aş face rost de un post de comandant. Planul d-tale e cât se poate de bun şi nu cred ca indivizilor să le dea în gând să va caute sub vagoane.

— Dar nu se vor mira când, or vedea că am dispărut? întrebai eu.

— Nu – râse Lorencez – vor crede că aţi fugit cu mine, căci mă cred la d-voastră şi au hotărât uciderea mea imediată. Peste puţin trecem printr-un tunel scurt, în care trenul îşi încetineşte viteza. Acolo am putea sări afară lesne şi aşa vor crede chiar rebeli. Şi acum nu mă mai întorc dincolo, ci rămân la dv. şi mă voi ascunde deasemenea sub vagon, apoi în staţie mă voi strecura afară. În felul vă voi putea preveni dacă situaţia ar deveni gravă pentru dv.

— Minunat! făcu Marian. Atunci vom putea continua împreună călătoria.

— Da, asta o fac dintr-un motiv cu totul anumit. E foarte cu putinţă ca şeful trenului să controleze vagonul acesta după ce vom porni din staţie. Dv. vă veţi retrage în compartimentul din faţă şi eu îl iau în primire aici, unde îl voi lega şi-i voi pune căluş, fără ca dv. să băgaţi de seamă. Când voi coborî îl iau pe individ cu mine şi-i voi da drumul abia când trenul va fi destul de departe.

— Asta e o idee foarte bună – zise Marian – în felul acesta putem susţine oricând că suntem cu totul nevinovaţi. Chiar dacă şeful de tren va telegrafia de la staţia următoare – unde va ajunge pe jos – nu va putea spune altceva decât că a fost atacat de un călător care a sărit jos din tren.

— Tot aşa mi-am spus şi eu – zise tânărul Mexican – şi dacă generalul Zacateras vă va imputa că mi-aţi venit mie în ajutor, vă veţi putea scuza spunând că n-aţi cunoscut starea de lucruri actuala din Mexic.

— Da, îi voi povesti eu, datorită vesmintelor d-tale bogate, am crezut ca aparţii partidului de la putere, zise Marian.

— Minunat! exclama Lorencez, râzând. Asta îl va măguli mult. Vad eu ca sunteţi oameni dibaci.

— Ce să-i faci nevoia te învaţă.

— Aha, se pare ca vine tunelul, căci trenul îşi încetineşte viteza.

— Ba nu! făcu Lorencez, agitat. Tunelul e încă foarte departe. Asta trebuie să fie vreo uneltire. Repede afară şi sub vagon, domnilor! Prevederea e mama înţelepciunii.

Ne târârăm peste platformă, căci nu ţineam sa fim văzuţi. Nu era deloc uşor să ne lăsam cu capul în jos. Şi să ne prindem de drugii de fier de sub vagoanele ce se loveau cu putere între ele. Izbutirăm, totuşi şi ne târam pana la mijlocul vagonului, unde zdruncinăturile erau mai slabe.

Abia ne aleseserăm locurile şi ne aşezarăm într-o poziţie prielnica şi auzirăm frânele strângându-se iar trenul se opri brusc. Glasuri strigară porunci şi Lorencez şopti:

— E un detaşament din trupele noului preşedinte Zacateras. Va sa zică tot a izbutit el sa dobândească demnitatea aceasta. Şi, domnilor, cei căutaţi suntem noi… Trupele au primit vestea din Chilpaneingo. Aha, acum se urca în vagoane.

Deasupra noastră se stârni mare tămbălău. Paşi grei urcau scările, apoi duduiră scândurile podelelor. Nu trecu însă mult şi se auziră înjurături.

Lorencez rase:

— Acum sunt încredinţaţi că am şters putina când trenul şi-a încetinit viteza. Suntem în siguranţa, căci în staţia următoare nu ne vor căuta. Călătorii trenului sunt tot atât de furioşi ca şi soldaţii rebeli.

— N-am ce zice, triumfală e intrarea noastră în Mexic – zise Marian, râzând pe înfundate – zău nu m-am gândit că misiunea noastră va fi legată chiar de la început de asemenea greutăţi!

În aceeaşi clipă trenul se puse în mişcare şi din pricina zgomotului nu mai puturăm vorbi. Acum trebuirăm să ne ţinem bine, căci la cea mai mică scăpare din vedere puteam să cădem între şine şi să ne vedem neamurile de pe lumea cealaltă.

Îmi amorţiseră aproape braţele când trenul îşi încetinii iar viteza şi după câteva smucituri de ne ieşi aproape sufletul, se opri. Ajunseserăm în staţie.

Lorencez se lăsă încetişor la pământ, privi printre roţi în partea opusă peronului, apoi se furişă de sub vagon.

Trecură câteva minute care ni se părură ceasuri şi răsuflarăm uşuraţi văzându-l pe tânărul revoluţionar strecurându-se înapoi.

— Totul e în regulă – şopti el – oamenii s-au încredinţat şi aici în staţie că am şters putina. Fireşte că patrulele vor cerceta acum tot ţinutul din urma noastră, dar de asta puţin ne pasă. Peste câteva minute plecăm şi când trenul se va fi îndepărtat de ajuns, ne putem urca iarăşi în vagon.

Într-adevăr, nu trecu mult şi trenul se puse în mişcare, sporindu-şi viteza din ce în ce mai mult. De la „locurile" noastre vedeam staţia micşorându-se şi când o pierdurăm cu totul din vedere, ne târârăm iar pe platformă. Gimnastica asta ne-ar fi putut costa viaţa, iar pe de altă parte ne puteam aştepta să dăm în vagon peste câţiva rebeli. Lorencez deschise uşa cu băgare de seamă, privi înăuntru, apoi intra.

Norocul fu de partea noastră, căci vagonul era gol. Ne simţeam iar în largul nostru în compartimentul din faţa, dar ascultând de sfatul mexicanului ne întinserăm pe canapele, ca sa nu fim zăriţi de afară, de şeful trenului.

Cat de bun era sfatul acesta avurăm prilejul sa ne încredinţăm după câteva minute chiar.

Uşa din afară compartimentului din fund, care ducea pe platformă, fu deschisă cu violentă. Auzirăm doi paşi, apoi un horcăit şi zgomotul unei lupte, care încetă curând.

După scurt timp Lorencez intră la noi, râzând şi ne lamuri:

— S-a făcut şi asta. Omul acela n-o să ne mai stinghereasca. Prima staţie unde are oprire trenul e abia peste trei ceasuri şi atunci ca trebui sa va pitiţii iar sub vagoane. Mai rămân pe urma patru ceasuri de drum şi ajungeţi în Mexic. Eu, însă, va trebui să cobor cam peste vreun ceas.

— Dar nu se va observa lipsa şefului trenului la staţia următoare, dacă-l iei cu dumneata? întreba Marian.

— Nu face nimic; se va crede că a scăpat trenul în staţia din urmă. Se-ntâmplă de alde-astea uneori pe la noi, fie din

pricina vreunei certe, fie a alcoolului. Nu prea se face caz de aşa ceva.

— Straşnică administraţie! râse Marian. Dar pentru noi lucrul e foarte plăcut. Păcat ca trebuie sa ne părăseşti, domnule Lorencez, căci ne-ai fi fost un sprijin de preţ dacă ai fi rămas cu noi.

— Se poate – râse Mexicanul – dar pană la urma v-aş fi pus în mare primejdie. Aş fi pus prinsoare că Zacatecas a şi pus un premiu mare pe capul meu.

— Poate că ne surâde şi nouă aceeaşi soartă – spuse Marian – mie însă, puţin îmi pasă de asta. O voi scoate eu la capăt cu generalul Zacatecas, într-un fel sau altul.

— Nu ţi-aş dori să te iei rău cu el, căci nici nu bănuieşti cât de grozav poate deveni omul acesta în furia sa. Cruzimii sale sângeroase datoreşte el în mare parte faptul că a pus mâna pe putere şi şi-a câştigat atâţia partizani.

— Găsesc eu ac şi de cojocul lui – râse Marian iarăşi – am avut noi de-a face cu oameni şi mai primejdioşi ca dumnealui.

— Ce să zic, domnule Farrow, eu cred că îl sub preţuieşti pe Zacatecas. Nu pot decât să repet ca e un om din cale afară de primejdios. Eu n-aş mai da nici un gologan pe viaţa mea dacă aş cădea în mâna lui.

— Să nu zici una ca asta. Omul trebuie să lupte până la capăt şi să nu piardă nădejdea niciodată – răspunse Marian – când ai voinţă izbuteşti în toate.

— Păcat că nu poţi veni cu mine – mai zise Lorencez odată – de oameni ca d-ta am avea nevoie. Dar poate că tot ne mai vedem. Aşa şi acum trebuie să mă echipez, domnilor, căci în curând ajungem la locul unde trenul îşi încetineşte viteza şi atunci va trebui să sar împreună cu prizonierul meu. Vă rog însă, să nu care cumva să priviţi prin fereastră, ca să nu fiţi văzuţi.

— Bine, zise Marian. Îţi doresc, aşadar, noroc domnule Lorencez şi-ţi spun „la revedere” căci m-aş bucura din inimă să ne mai întâlnim.

Ne luarăm şi noi rămas bun de la simpaticul mexican, care părăsi apoi compartimentul nostru. După câteva minute trenul îşi încetini simţitor viteza, urcând o pantă; ştiam acum ca tânărul trebuie să fi sărit cu prizonierul lui.

În cele din urmă panta se sfârşi şi trenul îşi relua viteza, gonind spre staţia apropiata. Puteam cuteza, acum să privim cu băgare de seama pe fereastră, deoarece trebuia sa ne reluam la vreme locurile noastre sub vagon.

După câtva timp, începură să se vadă în zare căsuţe albe. Acolo era localitatea unde trenul avea oprire. Începurăm din nou acrobaţia, care de data aceasta era şi mai primejdioasă, căci viteza era ameţitoare. Dar cu o voinţă de fier, ajunserăm totuşi cu bine sub vagon, unde ne încleştarăm de drugi.

După vreo douăzeci de minute frânele începură să scârţâie şi peste puţin trenul se opri. Larma din staţie ne ajunse la urechi şi deasupra, noastră se auziră, iar paşi grei spre spaima noastră, indivizii nu se depărtară ca prima dată, ci rămaseră în vagon, după cum înţeleserăm din scârţâitul canapelelor şi din gălăgia ce o făceau, vorbind şi râzând. Părea sa fie vreo cincisprezece oameni care puseseră stăpânire pe vagonul nostru.

În vremurile acestea tulburi, în clasa întâia nu puteau călători decât persoane care aveau trecere în rândurile rebelilor aşadar aceştia erau probabil ofiţeri ai noului regim. Gândul acesta îi veni şi lui Marian, care-mi şopti:

— Dacă aş şti bine că sunt ofiţeri ai generalului Zacatecas, m-aş strecura în vagon, când se va pune trenul în mişcare şi m-aş prezenta lor. N-am de fel poftă să mai stau încleştat patru ceasuri sub osii.

— Nici mie nu mi-ar face plăcere, zisei. Dar după părerea mea, e cam îndrăzneţ lucru să te arăţi deodată în faţa acestor oameni. Cu siguranţă ca au aflat şi ei despre ivirea noastră şi despre ajutorul dat ofiţerului din partidul celălalt, aşa că se prea poate sa zugrăvească intenţionat altminteri felul cum am apărut, susţinând că ne-au luat prizonieri în drum. Şi cum vrei să te aperi faţa de atâţia martori?

— Ai dreptate, răspunse Marian, după câteva clipe de gândire. Trebuie neapărat să ne înfăţişăm, de bunăvoie în lagărul generalului rebelilor, altfel se poate să vedem pe dracu'! Aşa dar, n-avem încotro, trebuie săi îndurăm călătoria sub vagon. Am putea încerca, însă, să ne aşezam mai bine.

Cu băgare de seamă ne lăsarăm la pământ şi privirăm cu atenţie complicaţia de fiare de sub vagon. În cele din urmă ne dădurăm cu socoteala că ne am putea aşeza pe doi drugi de legătură; ştiam că nu ne va fi prea moale, dar cel puţin nu eram nevoiţi sa ne ţinem încleştaţi.

Ne instalarăm repede pe locurile acestea noii şi găsirăm destul de plăcută poziţia. Dar asta numai până când trenul se puse în mişcare şi începură scuturăturile. Vai de tinereţile noastre ce-am pătimit. Drugii ăia de fier ni se încingeau în carne şi aveam impresia ca pana la urma ne vom trezi cu trupurile tăiate în două.

Strângeam dinţii şi căutam să ne gândim numai la ţinta noastră. Câte zile oi avea nu vom uita, însă acele patru ceasuri petrecute sub vagon.

Mai oprirăm odată puţin timp într-o staţie mica, apoi începu iar până ce ajunserăm în cele din urma în oraşul Mexic.

III.
ÎNTRE RĂSCULAŢI.

NU TREBUIA SĂ NE PĂRĂSIM îndată locurile. Aşteptarăm până se potoli larma din gară şi abia atunci ne lăsarăm binişor pe traverse.

După aceea privirăm mai întâi printre roţi şi când văzurăm că nu o nici o primejdie, ne strecurarăm afară pe partea opusă peronului. Ere şi acolo un peron pentru trenurile ce veneau din Mexic, dar spre norocul nostru era gol.

Ne târârăm apoi pe platforma unui vagon, ne scuturarăm de praf şi de murdărie, apoi coborârăm pe peronul principal. De acolo ieşirăm din gara, într-o piaţă mare.

Trecătorii se cam uitară chiondorâş la noi, căci după îmbrăcăminte eram americani, adică străini şi asta era rău. Nu trecu mult şi auzirăm exclamaţii de ameninţare, văzurăm pumni ridicaţi spre noi – ceea ce îl făcu pe Marian sa se îndrepte în grabă spre cel mai apropiat hotel, făcându-ne semn să-l urmam.

O rupeam noi puţin pe spanioleşte, dar Marian preferă să se adreseze în limba franceza portarului, care ne privi şi el bănuitor.

Portarul făcu semn să se apropie unui domn elegant cu barbă neagră, căruia Marian îi dorinţa noastră de a căpăta camere, adăugând îndată că trebuia, să vorbim cu generalul Zacatecas într-o chestiune foarte importantă.

Rostirea acestui nume făcu minuni. Îmbrăcămintea noastră americană fu uitată, imediat, apoi împrejurarea că Marian vorbea franţuzeşte părea să fie în favoarea noastră. Ca prin farmec, atât directorul, cât şi portarul de veniră deodată foarte politicoşi, ba cel dintâi ne conduse chiar în persoană la etajul întâi, undo ne arătară trei odăi frumos mobilate şi dând una în alta. Politeţea lui merse chiar atât de departe încât părea să nici nu fie mirat la vederea lui Pongo, pe care-l tratăcu aceeaşi amabilitate ca şi pe noi.

Marian comandă o masă îmbelşugată, care sa ne fie servită în odaie, căci în tot cursul drumului sub vagon nu îmbucaserăm nimic.

Ne spălarăm şi ne scoaserăm mantalele. Ramaserăm în pantaloni de călărie, cămaşă alba şi ghete cu „moletiere”. Îmbrăcămintea potrivită pentru anotimpul uscat.

Oprirăm însă chimirele cu pistoale şi cuţite, căci n-aveam de loc poftă să pătrundem neînarmaţi în bârlogul leului. Eu, cel puţin, eram hotărât să-l culc la pământ pe general daca ar fi luat o atitudine duşmănoasă faţă de noi.

Directorul veni însoţit de chelner care ne aduse mâncarea, înfulecarăm cu pofta şi când sunarăm chelnerul să strângă de pe masă, veni iarăşi directorul, care aduse şi socoteala.

— Va rog sa scuzaţi, domnilor – zise el cu părere de rău, în vreme ce aşeza nota înaintea lui Marian, dar vremurile sunt acum atât de nesigure…. Şi dv. vă duceţi la generalul Zacateras… de aceea îmi îngădui să cer plata odăilor pe o zi şi pentru mâncare.

Marian izbucni în râs şi puse pe masă o bancnota mai mare.

— Cu toată plăcerea – zise el, prietenos – pricep bine cum stau lucrurile. Se vede că ţi s-a mai întâmplat ca persoane care s-au dus la general să nu se mai întoarcă?

— Hm, da, cam aşa – răspunse directorul şovăind – generalul e foarte bănuitor şi în fiecare străin vede un spion.

— Noi îl vom încredinţa de contrariul – zise Marian – dar unde l-am putea găsi?

— Şi-a instalat sediul în palatul guvernamental, din „Plaza Major”. Locuinţa particulara se afla în fostul palat al familiei Cortez, în apropierea aceleiaşi pieţe.

— La ora asta unde i-am putea vorbi? întreba Marian.

— Acum cu siguranţă că e în palatul guvernamental. Numai că va fi foarte greu să vorbiţi astăzi cu el, pentru că de curând – probabil cu acelaşi tren de care v-aţi folosit dv. – au sosit un mare număr de ofiţeri pentru a primi ordinele lui şi în asemenea împrejurări nu-i prea place generalului să fie stânjenit de străini. De aceea mi-aş îngădui să vă sfătuiesc sa amânaţii pe mâine dimineaţă întrevederea cu el. E şi târziu acum.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian, după câteva clipe de chibzuire – vom aştepta deci până mâine. Peste patru ceasuri te rog să spui să mi se aducă cina şi până atunci voi întocmi un raport scris pe care trebuie neapărat să-l fac.

Cu plecăciuni nenumărate directorul părăsi încăperea şi eu zisei lui Marian:

— Vezi că lucrurile pe aici nu stau atât de prost cum ne-am închipuit. Aş fi avut poftă sa mă duc puţin la plimbare să văd oraşul.

— N-ai decât sa încerci, dar nu cred s-ajungi departe, râse Marian. Mâine vom cere o maşină închisă care să ne ducă la general pe drumul cel mai scurt. N-aş vrea să întărât fără nici un folos poporul prin îmbrăcămintea noastră americănească.

— Dar cum ne omorâm timpul până mâine?

— Foarte simplu: dormim. Şi avem chiar nevoie de odihnă după călătoria sub roţile vagonului, crede-mă! Mâine trebuie să fim în puteri, căci sunt sigur că vom avea de furcă pană să izbutim să-i scoatem pe ostateci din mâinile generalului.

În aceeaşi clipă se auziră bătăi puternice în uşă şi la invitaţia noastră intrară… doi soldaţi mexicani, urmaţi de directorul hotelului, care holbase ochii de spaimă.

Unul din militari întrebă cu asprime cine suntem şi ce căutăm aici, Marian se propti în faţa lui şi se răsti la ei în franţuzeşte. Cerându-i sa fie cuviincios.

Cei doi soldaţi parură foarte miraţi şi întrebară pe director, în limba lor, ce anume spusese Marian. Dar atitudinea prietenului meu păru să fi avut efect, căci se îmblânziră ca prin farmec.

Directorul fu nevoit să facă tălmaciul. Din fericire pricepeam atâta spanioleşte ca să ne putem da strania ca tălmaci aproape cuvânt cu cuvânt, răspunsul lui Marian.

Cerură foarte cuviincios directorului să ne roage să arătăm paşapoartele şi le comunicăm scopul venirii noastre în Mexic. Li se răspunse că a doua zi dimineaţă ne vom duce la general, ca să stăm de vorbă cu el. Faţă de nişte simpli soldaţi nu catadicseam să ne legitimăm.

Felul acesta de a vorbi îşi făcu efectul, căci după ce bodogăniră niţel, cei doi militari plecară, însoţiţi de director.

— Foarte bine, dragă Mariane, zisei râzând. Cred că acum vom fi scutiţi de asemenea vizite. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Să sperăm, răspunse prietenul meu. Drept să-ţi spun, nu mi-am închipuit să existe un control atât de sever pe aici.

Abia rostise cuvintele acestea că se auziră iar bătăi în uşă. Şi de data asta intră un ofiţer, urmat de cei doi soldaţi de mai înainte şi de încă patru. Directorul nu se mai arătă, ştiind probabil ce însemna vizita, aceasta. Ofiţerul nu prea făcea impresie bună, părând cam din topor.

— Sunteţi francezi? ni se adresă el într-o franţuzească stâlcită.

— Îmi daţi voie, cu cine am onoarea? întrebă Marian, politicos.

Ofiţerul îi îşi muşcă buzele şi mormăi:

— Numele meu e Cordova, ofiţer al generalului Zacateras. Repet întrebarea sunteţi francezi?

— Nu, germani – zisa Marian, prietenos.

— Mă numesc Farrow şi aceştia sunt prietenii mei Bertram şi Pongo.

Cordova făcu o mutră dispreţuitoare când Marian recomandă drept prietenul nostru pe credinciosul Pongo. Apoi zise cu glas aspru:

— Atunci de ce vorbiţi franţuzeşte?

— Pentru că nu cunoaştem spaniola, răspunse Marian, tot prietenos.

— Aha, bine! făcu Cordova. Acum trebuie să vă rog să-mi arătaţi paşapoartele şi sa vă întreb ce căutaţi aici.

— Vrem să vorbim mâine dimineaţă cu generalul Zacatecas – răspunse Marian, ceva mai aspru – şi dacă d-ta, domnule Cordova, eşti ofiţerul lui, te rog să-i raportezi dorinţă aceasta. La ce oră obişnuieşte să vie la palatul guvernamental?

Dar Cordova nu ţinu în seamă întrebarea prietenului meu, ci făcu un pas înainte şi scrâşni cu furie:

— Vreau să văd paşapoartele voastre!

— Le vom arăta generalului. Dar în nici un caz unui inferior – răspunse Marian, calm. Aşa dar, raportează-i generalului ca vom veni mâine la dânsul. Şi acum te rog să-i îndepărtezi pe dumnealor.

Zicând aceasta, arătă spre cei şase soldaţi care stăteau în uşă şi se holbau la noi. Probabil că nimeni nu vorbise încă în felul acesta ofiţerului lor.

Dar felul de a se purta al lui Marian era nimerit, căci nu trebuia să ne lăsăm călcaţi în picioare, sau sa ne arătăm fricoşi faţă de un ofiţer oarecare.

Cordova spumega de furie, dar deoarece prietenul meu se juca, aşa ca din întâmplare, cu revolverul sau, socoti mai bine s-o ia altminteri.

— Vă rog, domnilor – zise el – datoria mea e sa cercetez paşapoartele străinilor care intră în oraş. Încă odată vă rog să mi le arătaţi pe ale dv.

— Aşa mai zic şi eu – zâmbi Marian – poftim paşaportul meu, domnule Cordova.

Arătai şi eu paşaportul, de asemeni şi Pongo, iar ofiţerul le răsfoi. Probabil că rămase cam dezamăgit, căci la început nu văzu decât vizele germane, olandeze şi engleze, din India. Când ajunse însă la, ultima foaie, un zâmbet de triumf i se ivi pe faţă.

— Ah, veniţi din Statele Unite? întrebă el… – şi unde e, mă rog, viza actualului nostru guvern?

— Habar n-am – răspunse Marian, scurt.

— N-am întrebat pe nimeni dacă e nevoie de ea. Şi când am debarcat în ţara dv. am fost lăsaţi să trecem.

— Şi daca îmi e îngăduit să întreb, cum aţi venit încoace?

— Cu trenul de la Acapulca – răspunsei Marian, râzând.

Deodată, însă, deveni serios şi zise cu hotărâre:

— M-am săturat de întrebări, domnule… Nu pot decât să repet rugămintea de a mă anunţa generalului pentru mâine dimineaţă. Dă-mi înapoi paşaportul.

Ofiţerul râse batjocoritor:

— Nici să nu te gândeşti la asta, paşaportul dumitale e pentru mine un document prea important, căci – cel puţin după părerea mea – reiese dintr-însul în chip limpede că te afli aici în ţară fără încuviinţarea guvernului nostru şi din însărcinarea Statelor Unite. Nu numai paşaportul, dar şi pe d-ta te voi…

Vroia de sigur să spună ca ne va aresta, dar vorba îi muri pe buze, căci se holbă deodată la ţeava revolverului lui Marian şi când văzui că lucrul devine serios, scosei şi eu revolverele mele, în vreme ce Pongo trase de la brâu cuţitul său de spintecat rechini.

Uriaşul negru ghicise probabil toată convorbirea din jocul chipurilor noastre, căci se apropia încetişor de soldaţi, care aşteptau de sigur o poruncă a ofiţerului lor, dar nu cutezau să ia, cu de la sine putere, o atitudine duşmănoasă faţă de noi.

Când Pongo ajunse lângă ei cu arma lui grozavă, se cam înspăimântară şi îndreptară priviri rugătoare spre ofiţer, care, însă, nu se simţea de fel la largul lui.

Ca toţi oamenii buni de gură, se temea pentru scumpa lui viaţă, căci se făcuse alb ca varul şi începu să bâlbâie:

— Ce însemnează glumele astea, domnilor?

— Nu-s de fel glume – răspunse Marian apăsat – dacă nu ne înapoiezi paşapoartele, te ucidem pe loc, ai înţeles? Şi nici de oamenii d-tale nu se va alege nimic, dacă prietenul meu negru se va da la ei.

Ofiţerul privi cu coada ochiului la Pongo, care, cu enormul cuţit sclipitor în mână, făcea o impresie sinistra. Apoi întinse lui Marian paşapoartele noastre şi zise:

— Poftim, domnule. Dar trebuie să va spun, totuşi, ca lipseşte viza guvernului nostru, ceea ce ne va aduce neplăceri.

— Viza mi-o va da mâine generalul Zacateras – răspunse Marian, scurt – şi te rog încăodată să mă anunţi pentru mâine, cât mai de dimineaţă. Afacerea pe care vreau s-o închei cu generalul nu suferă întârziere.

— La ora şapte vine la birou generalul şi vă voi anunţa pentru ceasul acesta, zise ofiţerul.

— Bine, domnule Cordova – zâmbi Marian – îmi pare rău ea nu ne am înţeles de la început, dar nădăjduiesc că vom rămâne buni prieteni după ce mă voi fi înţeles cu generalul.

Cordova făcu o plecăciune; probabil că nu-şi dădea seamă dacă Marian vorbise serios sau în bătaie de joc, apoi zise:

— Nădăjduiesc şi eu, domnule. Îmi daţi voie să mă retrag cu oamenii mei?

— Cu toată plăcerea, domnule Cordova şi dacă mă vei mai vizita, vreodată, poţi renunţa la însoţitorii aceştia. Eu nu pun nici un preţ pe asemenea onoruri.

Ofiţerul avu o sclipire de furie, dar tăcu. Spuse ceva oamenilor săi, care se repeziră pe uşă afară.

Cordova mai făcu o plecăciune, privi cu coada ochiului la revolverele noastre şi se retrase cu spatele spre uşă. După ce dispăruse, Marian făcu o mutră, serioasă şi zise:

— Am început bine, căci Cordova acesta, fireşte ca va zugrăvi generalului lucrurile cum îi va conveni lui, astfel că mâine vom cam avea de furcă.

— Mariane, eu unul tot cred că e mai bine sa ne ducem mâine singuri la general. Pe Pongo îl lăsăm aici, căci ne-ar putea ajuta dacă ni se-ntâmplă ceva acolo.

— M-am gândit şi eu la asta – răspunse prietenul meu. Dar pentru cazul acesta ar mai trebui să-i dăm unele instrucţiuni.

Prietenul nostru, Pongo, se grăbi să spună:

— Massers nu zice nimic, Pongo ştie. Când Massers arestat, Pongo liberează.

Atâta spuse numai, era însă de ajuns, ştiam ne putem bizui pe el. Totuşi Marian mai zise:

— Bine, Pongo, ne încredem în tine. Dar nu uita că la caz de mare nevoie ai putea găsi ajutor la tânărul de Lorencez, care a călătorit, cu noi sub vagon.

— Pongo ştie – zise Negrul, oarecum înţepat.

Acum eram mai liniştit cu privire la evenimentele zilei următoare.

Se auziră bătăi în uşă. Apoi se ivi directorul; părea foarte înspăimântat.

— Domnilor – şopti el – va rog sa nu măi trădaţi… Dar aţi fost atât de cumsecade încât vreau să vă previn. Domnul Cordova, care e un fel de aghiotant al generalului Zacatecas, pare să aibă o ură neîmpăcată împotriva dv., căci a rostit ameninţări grozave când a părăsit hotelul.

— Îţi mulţumesc, domnule – zise Marian prietenos – dar mi-am închipuit eu, căci l-am cam repezit noi. Şi asta nu ne-o va uita atât de lesne.

— Nu e numai atât, domnilor – urmă directorul – ci plănuieşte, cred şi un atac de noapte împotriva dv. L-am auzit sfătuindu-se cu soldaţii lui. Plutonierul care era cu el urmează să, pătrundă în hotel la miezul nopţii şi sa vă ia pe sus cum s-ar zice. Dacă vă veţi împotrivi, se vor folosi de granate de mâna. Am socotit de datoria mea să vă, previn, domnilor.

Marian râse şi răspunse:

— Şi ţi-ar plăcea, de sigur, să plecăm din hotel cât, mai în grabă. Nu? Căci nu e de fel agreabil să se producă o încăierare aici în timpul nopţii. Fireşte că aşa vom şi face, căci n-avem chef să ni se turbure somnul. Aşa dar, după cină când, se va întuneca, vom părăsi casa. Ştiu eu unde să mă duc.

— Va fi însă foarte greu pentru dv. să părăsiţi hotelul neobservaţi – zise directorul – căci Cordova a aşezat santinelele de jur-împrejur.

— Atunci vom trece peste acoperiş – zise Marian – spune-mi te rog, unde e „Plaza Major”?

— Păi „Plaza Major” e tocmai îndărătul nostru, domnule. De la ferestrele odăilor din spate puteţi vedea palatul guvernului, unde şi-a instalat acum generalul Zacatecas cartierul său general.

— Foarte bine – râse Marian – atât vroiam să ştiu. Cu asta e înlăturată din cale singura piedecă de care mă mai temeam. Mai am încă o rugăminte, domnule: ai putea să ne faci rost de două lasouri lungi şi trainice?

— Fireşte o că se poate. În cel mai scurt timp voi fi aici cu ele.

— Nimeni nu trebuie să ştie că lasourile sunt pentru noi, adăugă Marian. Altminteri s-ar putea să întâmpinăm greutăţi.

— Ştiu eu asta – zise directorul – mă pricep să fiu tăcut şi prevăzător când e nevoie.

După ce ieşi, Marian îmi zise, râzând:

— Cred ca i se va lua o piatră de pe inimă când ne va vedea plecaţi de aici. Nu i-o pot lua în nume de rău, dar mă bucur de pe acum de renghiul pe care i-l vom juca lui Cordova ăla.

— Care va să zică vrei să treci peste câteva acoperişuri, apoi să te laşi la pământ de-a lungul lasoului? întrebai eu.

— Cam aşa ceva. Mai întâi însă trebuie să văd cum e situaţia sus. Când va veni directorul cu lasourile îl vom ruga

să ne ducă pe acoperiş, înainte de a se întuneca.

— Şi Pongo unde să rămână?

— Asta vom vedea. Deocamdată rămânem împreună până mâine.

După vreo zece minute directorul veni cu un pachet în care se aflau cele două lasouri.

— Îţi mulţumesc – zise Marian şi-i dădu o bancnotă – acum mai am o rugăminte: ai putea să ne duci pe acoperiş? As vrea să văd la lumina zilei pe unde să ştergem putina.

— Cu plăcere, domnilor. Vă rog urmaţi-mă!

Pornirăm cu toţii şi urcarăm scările spre pod, apoi ieşirăm pe acoperiş.

IV.
ÎN BÂRLOGUL URSULUI.

PĂŞIRĂM CU BĂGARE DE SEAMĂ pe acoperişul neted, dar temerea noastră că am putea fi văzuţi de jos se dovedi neîntemeiată. Hotelul era cea mal înaltă clădire de prin partea locului şi acoperişul era atât de neted, încât puteam merge pe el în picioare, fără grijă.

Marian privi cu băgare de seamă în juru-i, apoi arătă spre o clădire mare, la vreo şaizeci de metri în faţa noastră.

— Acela trebuie să fie palatul guvernului, zise el.

— Chiar aşa e, răspunse directorul. Acolo e cartierul general al lui Zacatecas.

Marian porni spre stânga, aproape până la marginea acoperişului şi cercetă cu privirea casele învecinate. Păru să fie mulţumit de rezultat, căci clătină capul, veni înapoi şi zise:

— Aşa, acum ştiu cum stau lucrurile. Avem mare noroc şi ne vom putea face nevăzuţi fără să fim observaţi.

Întorşi în odăile noastre, ne împachetarăm lucrurile îndată după ce se va înnopta trebuia să pornim. Ce avea de gând Marian, nu ştiam încă, dar îl vedeam zâmbind uneori, ceea ce îmi dădea de înţeles că ticluise ceva cu totul deosebit.

Directorul veni iarăşi, împreună cu chelnerul care aducea cina, încasă nota şi ne şopti:

— Domnilor, santinelele din jurul hotelului au fost întărite. Şi tocmai mă întrebase inferiorul lui Cordova dacă odăile dv. sunt legate între ele prin uşi; i-am spus că da, firește. Asta părea să nu-i prea fie pe plac, căci s-o fi gândind sa va atace cate unul. A mai întrebat apoi daca sunteţi sus şi eu i-am răspuns că aţi şi comandat mâncarea. Aşa dar, la miezul nopţii au de gând să vă facă o vizită.

— Pana atunci vom fi în siguranţa – râse Marian – mă tem numai să n-ai d-ta neplăceri.

— Cu neputinţă – răspunse directorul – căci în noaptea asta nu sunt de serviciu şi plec acasă. Plec îndată şi predau totul colegului meu, care nu ştie nimic şi în orice caz nu poate fi bănuit.

— Cu atât mai bine, zise Marian. Atunci să ne despărţim. Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat.

— N-a veţi de ce. Vă las cu bine, domnilor.

Raserăm cu poftă după ce plecă directorul.

Începuse să se-ntunece. Ne legarăm bine şi puştile în spinare, ca să nu ne împiedice la gimnastica pe care ne pregăteam s-o facem, apoi ne furişarăm pe coridor, ascultam cu încordare câteva clipe, pe urmă pornirăm repede în sus pe scări.

Ajunserăm cu bine pe acoperiş, Marian nu se gândi însă să plece, ci se aşeză lângă capacul pe care-l deschisese şi şopti:

— Trebuie să mai aşteptăm. Staţi jos şi voi! Va trebui să fim odihniţi pentru mai târziu.

Privii în juru-mi şi văzui aprinzându-se lumina în casele din faţa noastră. Şi în palatul guvernamental se luminară multe ferestre.

Stăturăm vreun ceas la postul nostru de observaţie, pană când luminile din palat se stingeau una după alta. În liniştea nopţii ajungeau până la noi zgomote, frânturi de convorbiri şi râsete, porunci, apoi duduitul câtorva motoare de automobil.

Asta însemna că generalul părăsea palatul cu statul sau major.

— Haideţi! zise Marian, ridicându-se. Pornirăm spre stânga, la marginea acoperitului hotelului. Acoperişul clădirii învecinate se afla cu cinci metri mai jos şi n-aveam încă nevoie de lasourile pe care Marian şi eu ni le petrecuserăm în jurul pieptului. Cel dintâi coborî Pongo, pe care îi ţinurăm de braţe, până putu face săritura. Apoi eu, cu sprijinul lui Marian şi Pongo mă prinse ca pe un copil, când sării. Pe Marian îl prinserăm noi.

Din fericire toate acoperişurile erau netede şi puturăm merge până la capătul străzii. Aici se împreunau casele străzii transversale, pe acoperişurile cărora alergarăm mai departe, până ajunserăm la parcul unde se alfa palatul guvernamental.

Ultima casă, pe al cărei acoperiş stăteam acum, era cu mult mai joasă ca celelalte, astfel că ramurile cedrilor de lângă ea o întreceau în înălţime. Câteva crengi foarte trainice ajungeau cu vârfurile lor până la un metru de marginea acoperişului.

— Trebuie să trecem dincolo – îmi zise Marian – căci nu putem cuteza să pătrundem în casă. Eu sar întâi! Apoi tu îmi vei arunca lasoul tău. Sau, mai bine să facem altminteri. Legăm împreună cele două lasouri, le petrecem pe după coşul acesta de aici şi tu îmi arunci cele două capete. Apoi vă lăsaţi voi în jos pe ele şi după aceea putem trage lasourile în jos de un capăt.

— E bine şi aşa – zisei eu – numai ca mă tem că săritura ţi-ar putea fi primejdioasă. Creanga asta de aici o trainică, într-adevăr, dar ştiu cu daca te va tine? Cred ca eu aş face treaba mai bine, căci sunt mai uşurel.

— Massers rămâne aici, Pongo face! zise negrul scurt şi în clipa următoare îşi dădu drumul şi căzu exact pe creangă, care cam pârâi puţin, dar nu se rupse..

— Massers aruncă lasou! striga Pongo.

Legarăm împreună amândouă lasourile şi le petrecurăm în jurul coşului. Aruncarăm pe urmă cele două capete lui Pongo, care se târî cu ele până la trunchi şi le legă acolo.

Ne dădurăm drumul în jos dea lungul acestei curele şi ajunserăm cu bine pe craca. Pongo desfăcu de copac cele două capete ale lasourilor şi noi traserăm în jos de un capăt al curelei acelea lungi. Marian o înfăşură şi-o aşeză pe sub subţiori. După aceea coborârăm la pământ de-a lungul trunchiului cedrului.

Ajunserăm cu bine şi furişându-ne printre copaci ne îndreptarăm spre palat. La vreo douăzeci de metri depărtare de acesta ne oprirăm, căci văzurăm acolo doua santinele care ocoleau clădirea cu paşi de paradă.

După ce cei doi soldaţi dispărură după coltul palatului, Marian arătă spre un cedru, cel mai apropiat de clădire.

— Într-acela trebuie sa ne cocoţam, şopti ei.

La lumina lunii ne căţărarăm în copac şi în curând ajunserăm la înălţimea acoperişului palatului.

— Dar unde ai de gând să te duci? întrebai pe prietenul meu.

— Vreau să pătrund în palat prin deschizătura din acoperiş – râse el – acolo nu ne vor bănui în nici un caz; iar mâine dimineaţa ma duc jos frumuşel şi-l căutăm pe domnul general Zacatecas.

Trebuia să rămânem liniştiţi până vor fi trecut din nou soldaţii prin partea aceasta a palatului. Peste puţin timp îi văzurăm chiar trecând morocănoşi.

Marian luă acum lasoul desfăşurat, puse piciorul pe creanga trainică pe care ne aflam, şopti lui Pongo să-l ţină, apoi roti în aer laţul. În clipa următoare îl zvârli şi aproape să

tip de bucurie când văzui că prietenul meu nimerise copacul cel mai apropiat.

Strânse bine laţul, Pongo legă capătul lasoului în jurul trunchiului şi unul după altul trecurăm de partea cealaltă, ca echilibriştii de circ. Desprinserăm apoi lasoul din jurul coşului şi-l zvârlirăm îndărăt în coroana cedrului, căci nu mai aveam nevoie de el, fiindcă ajunseserăm la ţintă.

Păşirăm cu băgare de seamă pe acoperiş şi în curând găsirăm capacul de intrare. ÎI deschiserăm încetişor şi după ce ne încredinţarăm că nu e nici o primejdie, Marian îşi îndreptă lumina lămpii în juru-i. Găsirăm repede scara şi coborârăm.

Odăile de sus ale palatului erau nelocuite, după cum băgarăm de seamă din stratul gros de praf de pe mobile. Asta nu ne stânjenea pe noi, aşa că ne culcarăm în voie pe trei divane şi adormirăm.

A doua zi dimineaţă cel dintâi care se trezi fu Pongo. Când ne deşteptă şi pe noi, el şi făcuse o recunoaştere prin tot etajul.

— Poarte bine, Massers, raportă el. Pongo poate sare.

Simţii o uşurare auzind asta, căci mă gândisem mereu cum va ieşi de acolo prietenul nostru. Dacă noi vom cădea în mâinile rebelilor.

Şi Marian era mulţumit şi-l bătu pe negru pe umăr. Apoi, privind la ceas, zise:

— Acum e ora şase. Peste un ceas îşi va face apariţia generalul. Dacă aşteptăm până atunci, înseamnă să nu putem pătrunde în biroul său, căci fără îndoială că ne vor opri ofiţerii şi ordonanţele. Prin urmare, socot că cei mai bun lucru e să intrăm acum în biroul lui şi să ne ascundem acolo. Când va veni îi vom ieşi înainte şi-i vom putea vorbi fără martori.

Asta era, într-adevăr, calea cea mai bună. Ne despărţirăm de Pongo a noi coborârăm scara monumentală de marmoră.

În toată clădirea domnea o linişte de mormânt. La primul etaj, Marian dădu în laturi o draperie grea şi văzurăm o sală mare cu scaune înşirate de-a lungul pereţilor. În fund se vedea o uşă înaltă sculptată.

— Îndărătul acelei uşi să ştii că o cabinetul lui Zacatecas – zise Marian – haide repede!

Străbăturăm sala, traserăm cu urechea la uşă, apoi o deschiserăm. Ne dădurăm seamă îndată ca nu greşiserăm. Luxul din încăpere se potrivea cu demnitatea de preşedinte de republică şi teancurile de hârtii de pe biroul enorm din lemn de mahon dovedeau că aici se lucra de zor.

Căutarăm o ascunzătoare şi o găsirăm îndată îndărătul unei perdele de mătase care acoperea căminul. Marian aduse doua scaune şi zise mulţumit:

— De ce am sta în picioare atâta timp?

Aşa, acum să vedem. Sunt curios numai cum va decurge convorbirea noastră cu generalul.

Vroiam să răspund ceva, dar tocmai atunci se auziră paşi în sala cea mare. Probabil căi şi veneau oamenii care trebuiau să vegheze asupra siguranţei generalului. Şi desluşii glasul lui Cordova, care părea să fie prost dispus, căci răcnea la bieţii soldaţi fără nici o pricină.

— S-o fi supărat c-am şters putina peste noapte, şopti Marian, râzând. Aha, se pare că vine generalul. Dar de ce oare atât de dimineaţă? Sa ştii că s-a întâmplat ceva.

Auzirăm o comandă tunătoare a lui Cordova, apoi un glas tăios, care strigă, câteva, cuvinte cu glas aspru. După aceea uşa fu deschisă cu putere şi paşi grei răsunară pe covorul moale.

— Domnule – zbieră glasul tăios – cum e cu putinţă să fi dispărut străinii? Şi mai ales cum au putut s-ajungă în Capitala noastră? Cheamă-l pe căpitanul Porfi! E nemaiauzit!

— Am înţeles, domnule general! răspunse Cordova.

Deschise uşa, apoi nu se mai auziră; în odaie decât paşii grei ai lui Zacatecas.

Marian mă ghionti, trase revolverul şi se ridică. Făcui la fel, trebuie însă să mărturisesc că inima începuse să-mi bată mai tare.

Privirăm pe după perdea şi văzurăm pe general mergând agitat pe dinaintea biroului enorm. Era un om scurt şi-ndesat, cu faţa roşie şi cărnoasă şi mustaţă uriaşă. Nu arăta de fel simpatic şi părea să fie foarte violent din fire. Privindu-l pe prietenul meu, îl văzui făcând o mutră cam neliniştită. Apoi, însă, îmi făcu un somn cu capul şi ieşirăm de după perdea.

Când generalul dădu ochi cu noi rămase locului şi deschise gura. Era ca împietrit. Marian, se folosi de împrejurarea aceasta, spunând cu glas apăsat:

— Nici o vorbă, domnule general, altminteri vorbeşte dumnealui de aici!

Spunând asta ridică revolverul. Zacatecas închise imediat gura şi păli. După o clipă, însă, se făcu roşu-vânăt la faţă, dovadă că fierbea de mâine. Prietenul meu însă urmă calm:

— Vroiam să stăm de vorbă cu dv., domnule general, ca să vă propunem o afacere, dar oamenii dv. ne-au împiedecat, astfel că ne am văzut nevoiţi să pătrundem la dv. pe căi neobişnuite. L-am rugat pe domnul Cordova să ne anunţe

pentru azi dimineaţă, dar am aflat mai târziu că dumnealui avea de gând să pună să ne aresteze.

Generalul îşi venise în fire. Părea să aibă mult sânge rece, căci dădu din cap şi zise calm:

— Asta trebuia s-o facă din ordinul meu. N-am nevoie de străini în ţară. Dar puteţi vorbi franţuzeşte, căci văd că nu prea vă aveţi bine cu spanioleasca noastră. Aşa dar, ce doriţi?

— Vroiam să tratez cu dv. răscumpărarea americanilor luaţi prizonieri – răspunse Marian – îmi daţi voie să stărui de la început asupra faptului ca noua puţin ne pasă de politeţea acestei ţari şi am venit încoace numai în urma rugăminţii unui tata îngrijorat, al cărui fiu, cu nevasta şi copil, se află în puterea dv.

— Aha, Patterson! zise Zacatecas. Spuneaţi că vreţi să trataţi? Ce-nţelegeţi prin asta?

— Că vom acoperi toate cheltuielile pe care le-aţi avut până acum cu prizonierii, răspunse Marian, prevăzător.

— Cu alte cuvinte, oferiţi o sumă de răscumpărase, zise generalul. Bine, în privinţa asta putem sta de vorbă. De bani am mereu nevoie pentru întreţinerea trupelor mele. Cam cât v-aţi gândit să daţi?

— O sută de mii de dolari, răspunse Marian.

— Glumiţi se vede, râse generalul, dispreţuitor. O viaţă de om preţuieşte doar mult mai mult. Ia mai spune o sumă!

Tocmeala începu. Suma ajunse în cele din urmă la un milion de dolari.

— Bine – zise generalul – pentru suma asta dau drumul ostatecilor. Dar aveţi vreo dovadă scrisă că sunteţi îndreptăţiţi să trataţi afacerea asta?

Marian se apropia de birou şi puse pe el documentele date de Patterson. Zacatecas le cercetă cu luare-aminte, o clipă avu o schimonositură de furie, apoi însă zise amabil:

— Bine, sunt mulţumit. Dispune să se trimită banii de răscumpărare, apoi veţi putea pleca cu prizonierii. Primeşti?

— Cuvântul dv. e de ajuns, domnule general – răspunse Marian, prevăzător – fireşte că până va veni suma, ne putem socoti drept oaspeţii dv.?

— De la sine înţeles zâmbi generalul. Voi da ordin îndată să vi s-o pună la dispoziţie odăi. N-aţi luat încă dejunul? Atunci vă invit eu. Peste o jumătate de ceas se va servi masa. A! Vine probabil căpitanul Porfi.

Dar la al său „Intră!" păşi în cameră Cordova. Se opri ca încremenit când ne văzu şi Zacatecas îi strigă batjocoritor:

— Ei, locotenente, uitei pe domnii pe care trebuia să-i arestezi. Acum eram eu în puterea lor. Straşnic ofiţer mai

eşti, n-am ce zice! Unde e Porfi?

— Căpitanul nu s-a înapoiat dintr-o patrulare de noapte, îngână Cordova.

Zacatecas izbi cu pumnul în masă şi tună:

— Mii de draci! Atât de aproape au ajuns duşmanii? De asta sunt vinovaţi numai spionii care stau în solda americanilor.

Auzind vorbele acestea, nu prea mă simţii la largul meu, dar generalul răsuflă din adânc, îşi redobândi liniştea şi zise către Cordova.

— M-am înţeles cu domnii. Sunt, oaspeţii mei. Îngrijeşte să li se dea odăi şi să nu le lipsească NIMIC. Ai priceput?

— Da, domnule general, răspunse Cordova.

Mi se păru însă ca văd în ochii lui o sclipire de triumf şi afară de asta, generalul prea apăsase pe cuvântul, „Nimic”.

Se vede că şi Marian mirosise ceva, căci se-ntoarse spre general, care se aşezase liniştit la birou, ca şi cum nimic nu l-ar mai fi interesat:

— O sa scriem rudelor prizonierilor, domnule general? Şi cum vor fi trimise scrisorile acestea?

— Despre asta vom putea sta de vorba, mai târziu – răspunse Zacatecas, nerăbdător, începând să frunzărească printre hârtii – acum v-am dat în paza locotenentului, care chezăşuieşte cu capul lui pentru dv. Dar parca eraţi trei? Unde e Negrul?

— Vreţi să spuneţi prietenul nostru? făcu Marian, calm. A socotit mai nimerit să nu vie aici.

— Nu face nimic, mormăi Zacatecas. Acum puteţi pleca.

Ne înclinarăm şi urmarăm pe locotenent, care o luase înainte şi ne deschise uşa. Ne conduse prin sala cea mare, care acum era plină cu ofiţeri şi soldaţi.

Deschise apoi o uşă ce da într-o cameră mare şi care era amenajată cu mobile americane. Din această odaie ducea o uşă într-o încăpere la fel mobilată.

— Aici sunt odăile pentru oaspeţii de seamă – zise Cordova, înclinându-se – voi porunci să vi se aducă apă pentru spălat. Peste douăzeci de minute e gata masa de dimineaţa.

Plecă.

— Aş vrea să ştiu ce se pune la cale împotriva noastră, mormăi Marian. Sau te pomeneşti că Zacatecas ia lucrul în serios! Un milion de dolari nu e de lepădat.

— Aşa e şi sunt încredinţat că rubedeniile ostatecilor vor trimite suma fără zăbavă.

— Voi împiedeca eu asta – râse Marian – trebuie să aflu numai unde sunt prizonierii. Apoi vom încerca să-i liberăm şi fără bani.

Înainte de a putea răspunde, intra Cordova. Însoţit de doi soldaţi, care duceau căni mari cu apă.

V.
ÎN FAŢA MORŢII.

CORDOVA NE MĂSURĂ cu o privire ciudată, apoi dădu soldaţilor porunca să toarne apa în lighenele de pământ.

— Aşa dar, peste un sfert de ceas, domnilor, zise el, înainte de a ieşi.

Ne spălarăm repede cu apa rece, căci simţeam nevoie de aşa ceva.

Deodată, însă, mă simţii ciudat de indispus. Aveam ameţeli, mi se-ntunecă înaintea ochilor. Senzaţie pe care n-aş putea-o descrie. Vrui să spun ceva lui Marian, dar nu izbutii decât să scot un geamăt nearticulat. Mă ţinui din toate puterile câteva clipe de lavoar, apoi căzui la pământ, leşinat.

Când mă trezii în cele din urmă, nu-mi simţii deloc trupul la început. Încetul cu încetul însă îmi venii în fire şi începui să-mi aduc aminte cum se-ntâmpla seră lucrurile.

Mă ridicai repede şi deşi mă durea capul grozav, putui totuşi vedea limpede. Mă aflam într-o încăpere strâmtă, ai cărei pereţi erau din lespezi mari de piatră. Vrui să-mi duc palma la frunte, dar atunci băgai de seamă că atât mâinile cât şi picioarele îmi erau legate.

Mintea mi se lumină dintr-odată. Mexicanii aceia nu avuseră curajul sa ne atace făţiş, ştiindu-ne înarmaţi, în schimb puseseră, desigur în apa de spălat vreo otravă care ameţea repede.

N-avui timp să chinuiesc mult asupra situaţiei, căci deodată auzii trăgându-se nişte zăvoare, apoi pătrunse înăuntru lumina puternica a zilei, prin uşa larg deschisă. Doi soldaţi intrară, se rânjiră lat mine şi ridicându-mă pe braţe mă duseră afară şi mă aşezară pe o bancă de piatră de lângă clădirea construită ca un şopron lung şi îngust.

După câteva minute alţi doi soldaţi îl scoaseră afară pe Marian din încăperea alăturată şi-l aşezară lângă mine.

Ne salutarăm numai din cap, căci de-a curmezişul terenului întins pe care ne aflam venea Zacatecas cu mai mulţi ofiţeri şi un şir de soldaţi.

Generalul se opri în faţa noastră, ne măsură cu o privire rece, apoi dădu ordin să ni se dezlege picioarele.

— Ridicaţi-vă! porunci el. Aşa sunt eu obişnuit când stau de vorba cu cineva.

— Aşezaţi-vă dv. – răspunse Marian, glumeţ – deocamdată nu pot sta pe picioarele mele înţepenite. Şi nici nu ştiu dacă o voi face mai târziu, când voi putea.

— Ce-nseamnă asta? răcni Zacatecas, roşu de mânie.

— Ce să-nsemne! Pe oamenii care îşi calcă cuvântul nu obişnuiesc să-i respect într-atât încât să stau în picioare în faţa lor.

— Oameni care îşi calcă cuvântul? răcni generalul. — N-ai devenit d-ta mai curând unul dintr-aceştia? Eu mi-aş fi ţinut făgăduiala – deşi tocmai pentru faptul că, aveţi legitimaţii americane va socot drept spioni, care vreţi să iscodiţi ce se petrece pe aici. Altminteri ar fi trebuii să va prezentaţi imediat în Acapulca ofiţerului comandant, care v-ar fi trimis la mine sub paza. În loc, de asta aţi ajutat la fuga unui ofiţer de al lui Oriega şi aţi pătruns pe cai ascunse în odaia mea. Cu toate astea v-am crezut ca aţi fi rămas oaspeţii mei, dacă, n-ai fi spus acolo în odaie, domnule Farrow, ca vei încerca sa liberezi prin vicleşug prizonierii care se află în aceasta casa. Cu asta, ţi-ai călcat cuvântul şi acum veţi avea parte de soarta tuturor spionilor. Când Cordova a auzit cuvintele d-tale a vărsat îndată în apa de spălat otrava aceea care ameţeşte.

Zacatecas tăcu şi-l privi pe Marian cu ochi fioroşi. Eram năucit. Fireşte, astfel privită chestia, avea dreptate generalul. Mă uitai îngrijorat la prietenul meu, care zise:

— Da, domnule general, aveţi dreptate vorbind astfel. Dar pe de altă parte aţi făptuit o mare nedreptate că i-aţi luat pe americani ca ostateci, ca să faceţi o afacere din asta, ceea ce nu şade frumos preşedintelui unei republici ca Mexic. Şi de aceea vroiam să-i liberez prin vicleşug pe bieţii oameni. Spioni n-am fost niciodată şi puţin ne pasă cine ai o puterea în ţara asta: dv. sau generalul Oriega.

— Să lăsăm vorba? V-am spus că veţi fi trataţi ca spioni, adică veţi fi împuşcaţi.

La o poruncă a lui se apropiară patru soldaţi. Doi îl înhăţară pe Marian, doi pe mine şi ne aşezară la zid.

La un alt ordin al lui Cordova, îşi încărcară puştile, apoi le duseră la ochi. (Vezi ilustraţia de pe coperta).

Cordova ridicase tocmai sabia, gata să dea comanda, când…

Un fulger sclipi prin aer şi se pierdu în gâtlejul lui Cordova, care se prăbuşi, horcăind. Cuţitul de rechin al lui Pongo îi pusese capăt zilelor.

Cei trei soldaţi lăsară puştile în jos şi se holbară la locotenentul lor care-şi dădea sufletul.

În clipa următoare se iviră capete pe creasta zidului din faţa noastră şi o salvă răpăi prin aer. Cei trei călăi se prăbuşiră, odată cu cei doi oameni care mă ţineau pe mine.

Mă aruncai la pământ ca să nu fia atins de vreun glonţ; şi acelaşi lucru îl făcu şi Marian. Acum auzirăm un răcnet şi ne dădurăm seamă îndată că Pongo pornise la atac. Făptura-i uriaşă se avântă peste zid, urmată de tot mai mulţi soldaţi. Credinciosul negru ţinea în mâna stângă revolverul cu care trăgea mereu, iar cu dreapta rotea o sabie cât toate zilele.

Ridicai puţin capul şi-i văzui pe soldaţii lui Zacatecas rupând-o de fugă ca iepurii; dar câţiva ofiţeri se adunaseră în jurul generalului, care rămăsese la locul său.

Îşi trăsese sabia şi-şi aşteptă duşmanul care dădea năvală. Dar în clipa următoare se prăbuşi la pământ, ca un copac retezat de la rădăcină. Pongo îl doborâse.

Soldaţii trecură în goană pe lângă mine, luându-se după rebelii ce fugeau. Acum se-ntoarse şi Pongo, smulse cuţitul din gâtlejul cadavrului lui Cordova, se aplecă peste mine şi-mi tăia legăturile de la mâini. Acelaşi lucru îl făcu şi cu Marian.

Strânserăm mâna viteazului Negru, apoi străbăturăm terenul acoperit cu morţi şi răniţi.

— Pongo, tu ai adus trupele? Întrebă Marian.

— Pongo văzut ca Massers prinşi, Pongo furişat – povesti uriaşul. Pongo vrut libereze, dar prea mulţi duşmani, Pongo plecat din oraş, găsit îndată soldaţi, conduşi de tânărul domn din tren. Pongo la el povesteşte, vine repede şi împuşca.

Ne-ndreptarăm acum spre clădirea cea lunga şi deschiserăm uşile, prevăzute pe dinafară cu zăvoare trainice. Şi atunci se ivirii, şchiopătând, bieţii prizonieri, care îndurasră chinuri grozave, neştiind ce soartă îi aşteaptă.

Bucuria lor fu nespusă. Cu deosebire, tânărul Patterson aproape să ne înăbuşe îmbrăţişându-se, când îi predaserăm salutări din partea tatălui său.

Merserăm cu toţii în oraş, unde războiul civil era în toi. În cele din urmă însă trupele lui Ortega ieşiră învingătoare.

A doua zi la amiază, pe când mâncăm, veni la hotel un bătrân mărunţel şi se aşeză la masa noastră. Fusese şi el prizonier la rebeli şi acum ni se prezintă drept profesorul Elias Thomson, adăugând:

— Domnule Farrow, am auzit multe despre dumneata şi cei ce te întovărăşesc, de aceea aş dori să-ţi fac o propunere: haideţi cu mine în Peru! Acolo am dat de urmele unui

străvechi oraş al Incaşilor, o descoperire de mare însemnătate pentru ştiinţă. E în apropierea cunoscutului şi tot atât de străvechiului oraş Matchu Pitchu. Am mai fost odată prin ţinutul acela, dar a trebuii sa fug din pricina băştinaşilor misterioşi. Cred că sunt coborâtori direcţi ai stăpânitorilor de odinioară. Haideţi, zău şi sunt sigur că nu veţi regreta. Ţara e interesantă, primejdii se-ntâlnesc la tot pasul şi prin descoperirea acelui oraş puteţi deveni celebri odată cu mine».

Fireşte că ne-am dus – dragă George – şi cu alt prilej îţi voi istorisi ce-am pătimit acolo, încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎN MEXICUL SĂLBATEC.**

În numărul următor:

O LUPTĂ ÎN PĂDURILE SECULARE.

In Numărul următor:

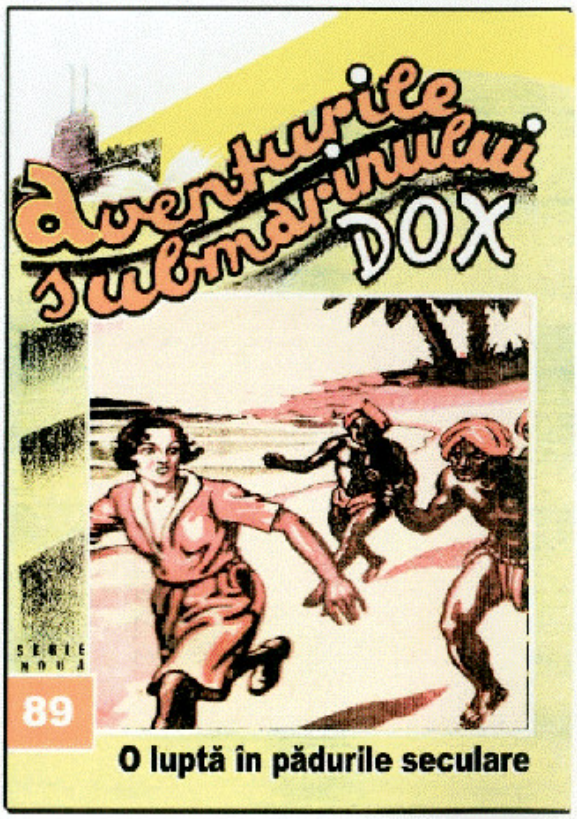

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro